HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

29 octombrie 2015*

„Trimitere preliminară — Directiva 93/13/CEE — Contract de împrumut ipotecar — Clauze abuzive — Procedură de executare — Contestație incidentală — Termene de decădere”

În cauza C-8/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE, de Juzgado de Primera Instancia n°4 de Martorell (Tribunalul de Primă Instanță nr. 4 din Martorell, Spania), prin decizia din 28 octombrie 2013, primită de Curte la 10 ianuarie 2014, în procedura

BBVA SA, fostă Unnim Banc SA,

împotriva

Pedro Peñalva López,

Clara López Durán,

Diego Fernández Gabarro,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, și domnii F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits (raportor) și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna M. Ferreira,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 februarie 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru BBVA SA, fostă Unnim Banc SA, de J. Rodríguez Cárcamo și de B. García Gómez, abogados;

— pentru domnul Peñalva López, pentru doamna López Durán și pentru domnul Fernández Gabarro, de M. Alemany Canals, de A. Martínez Hiruela, de T. Moreno și de A. Davalos, abogados;

— pentru guvernul spaniol, de J. García-Valdecasas Dorrego, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de J. Baquero Cruz și de M. van Beek, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: spaniola.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 13 mai 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 6 și 7 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între BBVA SA, fostă Unnim Banc SA (denumită în continuare „BBVA”), pe de o parte, și domnii Fernández Gabarro și Peñalva López, precum și doamna López Durán, pe de altă parte, cu privire la contestația formulată de aceștia la executarea ipotecară referitoare la un loc de parcare și la un spațiu de depozitare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede:

„Statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor, în conformitate cu legislația internă, nu creează obligații pentru consumator, iar contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze, în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive.”

4 Articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată are următorul cuprins:

„Statele membre se asigură că, în interesul consumatorilor și al concurenților [vânzători sau furnizori], există mijloace adecvate și eficace pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori.”

Dreptul spaniol

5 Legea 1/2013 privind măsurile pentru îmbunătățirea protecției debitorilor ipotecari, restructurarea datoriilor și închirierea de locuințe sociale (Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social) din 14 mai 2013 (BOE nr. 116, din 15 mai 2013, p. 36373) a modificat Codul de procedură civilă (Ley de enjuiciamiento civil) din 7 ianuarie 2000 (BOE nr. 7, din 8 ianuarie 2000, p. 575), el însuși modificat prin Decretul-lege 7/2013 privind măsuri urgente de natură fiscală și bugetară și de promovare a cercetării, dezvoltării și inovației (decreto-ley 7/2013, de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestarias y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación) din 28 iunie 2013 (BOE nr. 155, din 29 iunie 2013, p. 48767, denumit în continuare „Codul de procedură civilă”).

6 A patra dispoziție tranzitorie din Legea 1/2013 (denumită în continuare „dispoziția tranzitorie în litigiu”) privește procedurile de executare inițiate înainte de intrarea în vigoare a Legii 1/2013 și care nu sunt încă finalizate. Această dispoziție are următorul cuprins:

„1. Modificările [Codului de procedură civilă] aduse prin prezenta lege se aplică procedurilor de executare inițiate la data intrării sale în vigoare, numai cu privire la actele de executare în curs.

2. În orice caz, în ceea ce privește procedurile de executare în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei legi pentru care a expirat termenul de 10 zile prevăzut la articolul 556 alineatul 1 din [Codul de procedură civilă] pentru formularea unei contestații, debitorii urmăriți au la dispoziție un termen de decădere de o lună pentru a formula contestație extraordinară pe cale incidentală în temeiul noilor motive de contestație prevăzute la articolul 557 alineatul 1 punctul 7 și la articolul 695 alineatul 1 punctul 4 din [Codul de procedură civilă].

Termenul de decădere de o lună se calculează din ziua următoare celei a intrării în vigoare a prezentei legi, iar formularea contestației de către părți pe cale incidentală are ca efect suspendarea procedurii până la soluționarea contestației, în conformitate cu articolele 558 și următoarele și cu articolul 695 din [Codul de procedură civilă].

Această dispoziție tranzitorie se aplică tuturor procedurilor de executare care nu s-au finalizat prin punerea imobilului în posesia dobânditorului, în conformitate cu dispozițiile articolului 675 din [Codul de procedură civilă].

3. De asemenea, în ceea ce privește procedurile de executare în curs de desfășurare în cadrul cărora, la momentul intrării în vigoare a prezentei legi, începuse să curgă termenul de contestație de 10 zile, prevăzut la articolul 556 alineatul 1 din [Codul de procedură civilă], debitorii urmăriți au la dispoziție același termen de decădere de o lună, prevăzut la alineatul precedent, pentru a formula contestație în temeiul oricăruia dintre motivele de contestație prevăzute la articolele 557 și 695 din [Codul de procedură civilă].

4. Prin publicarea prezentei dispoziții se realizează o comunicare completă și valabilă din punctul de vedere al notificării calculului și al termenelor prevăzute la alineatele 2 și 3 ale prezentului articol, nefiind necesară, în niciun caz, adoptarea în mod expres a unei decizii în acest scop.”

7 Articolul 556 alineatul 1 din Codul de procedură civilă are următorul cuprins:

„Dacă titlul executoriu constă într-o hotărâre judecătorească sau arbitrală prin care se impune o obligație sau într-un acord de mediere, debitorul urmărit poate contesta în scris ordonanța de dispunere a executării în termen de 10 zile de la notificarea acesteia, demonstrând cu înscrisuri că a efectuat plata sau a îndeplinit obligațiile stabilite prin sentință, prin hotărârea arbitrală sau prin acord.

De asemenea, se pot contesta expirarea termenului de decădere prevăzut pentru introducerea acțiunii în executare, precum și acordurile și tranzacțiile care au fost încheiate pentru evitarea executării, cu condiția ca aceste acorduri și tranzacții să fie consemnate într-un act notarial.”

8 Potrivit articolului 557 din Codul de procedură civilă, referitor la procedura contestației la executarea întemeiată pe titluri nejudiciare sau arbitrale:

„1. Atunci când executarea se dispune pentru titlurile prevăzute la articolul 517 alineatul 2 punctele 4, 5, 6 și 7, precum și pentru alte documente care au forță executorie prevăzute la articolul 517 alineatul 2 punctul 9, debitorul urmărit se poate opune acesteia, în termenele și formele prevăzute la articolul anterior, numai în cazul în care invocă unul dintre următoarele motive:

[…]

7° Titlul conține clauze abuzive.

2. În cazul în care se formulează contestația prevăzută la alineatul anterior, grefierul instanței suspendă executarea printr-o măsură de organizare a procedurii.”

9 Articolul 695 alineatul 1 punctul 4 și articolul 695 alineatul 2 din Codul de procedură civilă au următorul cuprins:

„1. În procedurile reglementate în prezentul capitol, contestația la executare formulată de debitorul urmărit nu este admisibilă decât dacă se întemeiază pe următoarele motive:

[…]

4ª caracterul abuziv al unei clauze contractuale care constituie temeiul executării sau care a permis determinarea sumei exigibile.

2. În cazul introducerii contestației prevăzute la alineatul precedent, grefierul instanței procedează la suspendarea executării și citează părțile pentru a compărea în fața instanței care a dat ordonanța de executare. Citarea trebuie să aibă loc cu cel puțin 15 zile înaintea ședinței în cauză. În cadrul acestei ședințe, instanța ascultă părțile, examinează înscrisurile prezentate și adoptă decizia adecvată, sub forma unei ordonanțe, în cursul celei de a doua zile."

Litigiul principal și întrebarea preliminară

10 Înainte de intrarea în vigoare a Legii 1/2013, la 15 mai 2013, BBVA a inițiat o procedură de executare ipotecară împotriva domnilor Fernández Gabarro și Peñalva López, precum și a doamnei López Durán. La această dată, procedura amintită nu era încă finalizată. Din dosarul prezentat Curții reiese că această executare privește un loc de parcare și un spațiu de depozitare.

11 La 17 iunie 2013, după expirarea termenului de o lună pentru formularea unei contestații extraordinare incidentale la executarea ipotecară, prevăzut de dispoziția tranzitorie în litigiu, pârâții din litigiul principal au susținut în fața instanței naționale că termenul de decădere stabilit de această dispoziție era contrar Directivei 93/13.

12 Astfel, pe de o parte, termenul de decădere de o lună pentru a invoca caracterul abuziv al clauzelor care figurează în titlul executoriu era insuficient pentru instanțele chemate să controleze din oficiu conținutul contractelor de împrumut sau de credit însoțite de o garanție ipotecară în curs de executare și *a fortiori* pentru consumatorii chemați să invoce eventualul caracter abuziv al clauzelor care figurează în aceste contracte.

13 Pe de altă parte, pârâții din litigiul principal afirmă că, în măsura în care, potrivit alineatului 4 al dispoziției tranzitorii în litigiu, termenul de decădere de o lună începea să curgă de la data notificării efectuate prin publicarea legii într-un jurnal oficial, iar nu în mod individualizat, accesul consumatorilor la justiție era foarte dificil, chiar dacă aceștia beneficiau de asistență judiciară.

14 Instanța de trimitere consideră că, pentru a putea soluționa cauza pendinte în fața sa, este necesar ca Curtea să se pronunțe asupra chestiunii privind concilierea principiului decăderii din termenele procedurale, strâns legat de principiul securității juridice, cu protecția din oficiu a consumatorului, care este imprescriptibilă, prin constatarea nulității totale a clauzei abuzive și neincluderea acesteia în contract, după cum prevede Directiva 93/13, astfel cum a fost interpretată de Curte în jurisprudența sa recentă.

15 În aceste condiții, Juzgado de Primera Instancia nº4 de Martorell (Tribunalul de Primă Instanță nr. 4 din Martorell) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Termenul de o lună prevăzut de cea de a patra dispoziție tranzitorie din Legea 1/2013 trebuie interpretat în sensul că este contrar articolelor 6 și 7 din Directiva 93/13?"

Cu privire la întrebarea preliminară

16 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 6 și 7 din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei dispoziții naționale tranzitorii, precum dispoziția tranzitorie în litigiu, care supune consumatorii în privința cărora a fost inițiată o procedură de executare ipotecară înainte de intrarea în vigoare a legii din care face parte această dispoziție și care nu era finalizată la această dată unui termen de decădere de o lună, calculat din ziua următoare celei a publicării legii respective, pentru a formula o contestație la executarea silită, în special în temeiul caracterului pretins abuziv al unor clauze contractuale.

17 Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să se amintească de la bun început că, potrivit unei jurisprudențe constante, sistemul de protecție pus în aplicare prin Directiva 93/13 se întemeiază pe ideea că un consumator se găsește într-o situație de inferioritate față de un vânzător sau furnizor în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare (Hotărârea Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, punctul 44, precum și Hotărârea Sánchez Morcillo și Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, punctul 22).

18 Având în vedere o asemenea situație de inferioritate, articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede că clauzele abuzive nu creează obligații pentru consumator. Este vorba despre o dispoziție imperativă care urmărește să substituie echilibrul formal pe care îl instituie contractul între drepturile și obligațiile cocontractanților printr-un echilibru real, de natură să restabilească egalitatea dintre aceste părți (Hotărârea Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, punctul 40 și jurisprudența citată).

19 În plus, date fiind natura și importanța interesului public reprezentat de protecția consumatorilor, care se găsesc într-o asemenea situație de inferioritate, articolul 7 alineatul (1) din directiva menționată impune statelor membre să prevadă mijloace adecvate și eficace pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori (Hotărârea Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, punctul 68; Hotărârea Kásler și Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, punctul 78; precum și Hotărârea Unicaja Banco și Caixabank, C-482/13, C-484/13, C-485/13 și C-487/13, EU:C:2015:21, punctul 30).

20 De asemenea, Curtea a subliniat că procedurile naționale de executare, precum procedurile de executare ipotecară, sunt supuse cerințelor stabilite prin jurisprudența sa constantă prin care se urmărește protecția efectivă a consumatorilor (Hotărârea Sánchez Morcillo și Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, punctul 25).

21 Pentru a ține seama de această jurisprudență și în special ca urmare a pronunțării Hotărârii Aziz (C-415/11, EU:C:2013:164), Legea 1/2013 a modificat printre altele articolele din Codul de procedură civilă referitoare la procedura de executare a bunurilor ipotecate. Astfel, pentru procedurile inițiate după intrarea în vigoare a Legii 1/2013, contestația formulată de debitorul urmărit, întemeiată pe caracterul abuziv al unei clauze contractuale și formulată într-un termen ordinar de 10 zile de la data notificării actului prin care se dispune executarea, permite în prezent suspendarea procedurii de executare ipotecară până la soluționarea contestației incidentale.

22 În cadrul acestei reforme legislative, dispoziția tranzitorie în litigiu urmărește să țină seama de procedurile de executare în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a Legii 1/2013 în cadrul cărora termenul de contestație de 10 zile a început deja să curgă sau a expirat. După cum a arătat avocatul general la punctul 34 din concluzii, în pofida faptului că hotărârile Curții își produc efectele *ex tunc*, deci de la data intrării în vigoare a dispoziției interpretate, totuși legiuitorul spaniol a considerat necesară introducerea unui mecanism tranzitoriu de termene pentru a permite și consumatorilor vizați de o procedură de executare în curs de desfășurare să formuleze la nivel procedural, într-un termen stabilit de legiuitorul spaniol, o contestație extraordinară pe cale incidentală, întemeindu-se printre altele pe existența unor clauze abuzive.

23 Trebuie să se aprecieze dacă și, după caz, în ce măsură Directiva 93/13, astfel cum a fost interpretată în jurisprudența Curții, dezvoltată îndeosebi de la Hotărârea Aziz (C-415/11, EU:C:2013:164), se opune mecanismului tranzitoriu de termene, reținut de legiuitorul spaniol și introdus prin Legea 1/2013.

24 În această privință, este necesar să se sublinieze că, desigur, în lipsa unei armonizări a mecanismelor naționale de executare silită, modalitățile de stabilire a unui termen de contestație, admis în cadrul unei proceduri de executare ipotecară, sunt reglementate de ordinea juridică internă a statelor membre în temeiul principiului autonomiei procedurale a acestora din urmă. Curtea a subliniat însă că aceste modalități trebuie să îndeplinească dubla condiție de a nu fi mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și de a nu face imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite consumatorilor de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (Hotărârea Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, punctul 50 și Hotărârea Barclays Bank, C-280/13, EU:C:2014:279, punctul 37).

25 În ceea ce privește, pe de o parte, principiul echivalenței, este necesar să se arate că Curtea nu dispune de niciun element de natură să dea naștere unor îndoieli în legătură cu conformitatea dispoziției tranzitorii în litigiu cu acesta.

26 Pe de altă parte, în ceea ce privește principiul efectivității, Curtea a statuat deja că fiecare dintre cazurile în care se ridică problema dacă o prevedere procedurală internă face imposibilă sau excesiv de dificilă aplicarea dreptului Uniunii trebuie analizat ținând seama de locul pe care respectiva prevedere îl ocupă în cadrul procedurii în ansamblul său, de modul în care se derulează și de particularitățile acesteia în fața diverselor instanțe naționale. Din această perspectivă, trebuie să se țină cont de principiile care stau la baza sistemului jurisdicțional național, precum protecția dreptului la apărare, principiul securității juridice și buna desfășurare a procedurii (Hotărârea Sánchez Morcillo și Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, punctul 34 și jurisprudența citată).

27 Aceste aspecte, evocate în jurisprudența citată anterior, trebuie luate în considerare în cadrul analizei caracteristicilor termenului în discuție în litigiul principal. Astfel, după cum a subliniat avocatul general la punctul 45 din concluzii, această analiză trebuie să privească două aspecte, și anume durata termenului de decădere stabilit de legiuitor și modalitatea reținută pentru a declanșa curgerea termenului respectiv.

28 În ceea ce privește, în primul rând, durata termenului, trebuie subliniat că, potrivit unei jurisprudențe constante, stabilirea unor termene rezonabile de introducere a acțiunilor, sub sancțiunea decăderii, în vederea asigurării securității juridice este compatibilă cu dreptul Uniunii. Astfel, asemenea termene nu sunt de natură să facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (Hotărârea Asturcom Telecomunicaciones, C-40/08, EU:C:2009:615, punctul 41 și jurisprudența citată).

29 Curtea a constatat de asemenea că termenul acordat trebuie să fie suficient din punct de vedere material pentru a permite persoanelor interesate să pregătească și să formuleze o cale de atac efectivă (a se vedea în acest sens Hotărârea Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, punctul 66).

30 În speță, este necesar să se constate că termenul de o lună este stabilit, cu titlu excepțional, printr-o dispoziție tranzitorie care vizează să asigure consumatorilor, debitori într-o procedură de executare în curs de desfășurare în care termenul de contestație ordinară de 10 zile a început deja să curgă sau a expirat, posibilitatea de a invoca, în cadrul aceleiași proceduri, un nou motiv de contestație care nu era prevăzut la momentul introducerii acțiunii judiciare în cauză.

31 Ca urmare a acestui fapt, trebuie să se considere că, având în vedere locul pe care dispoziția tranzitorie în litigiu îl ocupă în cadrul procedurii de executare ipotecare în ansamblul său, un termen de decădere de o lună pentru formularea unei contestații extraordinare incidentale nu este, în principiu, insuficient din punct de vedere material pentru a pregăti și a formula o cale de atac efectivă și se dovedește astfel a fi rezonabil și proporțional în raport cu drepturile și cu interesele în cauză.

32 Rezultă de aici că, având în vedere durata termenului de contestație acordat consumatorului în cadrul unei proceduri de executare ipotecare în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a Legii 1/2013, dispoziția tranzitorie în litigiu nu poate să fie considerată ca aducând atingere principiului efectivității.

33 În ceea ce privește, în al doilea rând, analiza celui de al doilea aspect al caracteristicilor termenului în discuție în litigiul principal, referitoare la modalitatea aleasă de legiuitor pentru declanșarea curgerii termenului respectiv, se impun considerațiile care urmează.

34 Este cert, mai întâi, că Legea 1/2013, din care face parte dispoziția tranzitorie în litigiu, instituie un cadru legislativ care este de aplicabilitate generală. Această lege a intrat în vigoare în ziua publicării sale în *Boletín Oficial del Estado*.

35 Având ca obiect protecția sporită a cetățenilor într-un număr mare de situații legate de împrumuturi ipotecare, Legea 1/2013 include, în mod explicit, pe cea a consumatorilor care, la data intrării în vigoare a acestei legi, au calitatea de debitor în cadrul unei proceduri de executare în curs de desfășurare, care le vizează bunul.

36 Or, acești consumatori au fost informați, la data inițierii procedurii de executare îndreptate împotriva lor, printr-o notificare individuală care le-a fost adresată personal, cu privire la dreptul lor de a formula contestație la executare în termen de 10 zile de la data acestei notificări.

37 Totuși, notificarea menționată, anterioară datei de intrare în vigoare a Legii 1/2013, nu conținea informații privind dreptul consumatorilor respectivi de a formula o contestație la executare prin invocarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale care constituie temeiul titlului executoriu, o asemenea posibilitate nefiind introdusă, la articolul 557 alineatul 1 punctul 7 din Codul de procedură civilă, decât prin Legea 1/2013.

38 În aceste condiții, având în vedere în special principiile dreptului la apărare, securității juridice și protecției încrederii legitime, consumatorii nu puteau în mod rezonabil să se aștepte să beneficieze de o nouă posibilitate de a formula o contestație incidentală în lipsa informării lor cu privire la aceasta pe aceeași cale procedurală precum cea prin intermediul căreia au primit informația inițială.

39 În consecință, este necesar să se arate că dispoziția tranzitorie în litigiu, în măsura în care prevede că termenul de decădere începe să curgă în speță fără ca consumatorii vizați să fie informați personal cu privire la posibilitatea de a invoca un nou motiv de contestație în cadrul unei proceduri de executare inițiate deja înainte de intrarea în vigoare a legii menționate, nu este de natură să garanteze beneficiul deplin al acestui termen și, prin urmare, nici exercitarea efectivă a noului drept recunoscut prin modificarea legislativă în cauză.

40 Astfel, ținând seama de desfășurarea, de particularitatea și de complexitatea procedurii, precum și de legislația aplicabilă, există un risc semnificativ ca termenul respectiv să expire fără ca consumatorii vizați să își poată valorifica în mod efectiv și util drepturile pe cale jurisdicțională, în special din cauza faptului că nu cunosc sau nu percep, în realitate, întinderea exactă a acestor drepturi (a se vedea în acest sens Hotărârea Aziz, C-415/11, EU:C:2013:164, punctul 58 și jurisprudența citată).

41 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că dispoziția tranzitorie în litigiu încalcă principiul efectivității.

42 În lumina tuturor acestor considerații, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolele 6 și 7 din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei dispoziții naționale tranzitorii, precum cea în discuție în litigiul principal, care supune consumatorii în privința cărora a fost inițiată o procedură de executare ipotecară înainte de data intrării în vigoare a legii din care face parte această dispoziție și care nu era finalizată la această dată unui termen de decădere de o lună, calculat din ziua următoare celei a publicării legii respective, pentru a formula o contestație la executarea silită în temeiul caracterului pretins abuziv al unor clauze contractuale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

43 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolele 6 și 7 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că se opun unei dispoziții naționale tranzitorii, precum cea în discuție în litigiul principal, care supune consumatorii în privința cărora a fost inițiată o procedură de executare ipotecară înainte de data intrării în vigoare a legii din care face parte această dispoziție și care nu era finalizată la această dată unui termen de decădere de o lună, calculat din ziua următoare celei a publicării legii respective, pentru a formula o contestație la executarea silită în temeiul caracterului pretins abuziv al unor clauze contractuale.

Semnături